

KIŞ UYKUSU

Lapa lapa yağan kar veda etti buluta, yeryüzünün ihtiyacı vardı kara.

Toprağın yudum yudum suya, çocukların havuç burunlu kardan adama.

Kış mevsiminin, soğuk sabah ayazına, tüm yaşamın ihtiyacı vardı beyaz kara...

Ormandaki hayvanlar, koştular barınaklara. Kuşlar, çoktan göç etmiş sıcak diyarlara, karıncalar zaten toprak yuvada.

Kış uykusuna yatmış bazı hayvanlar: dağ sıçanları, sincaplar ve yılanlar.

Ayı ailesi de kış uykusuna yatmaya hazırlanıyordu.

Anne ve baba ayı son kez yavru ayıya masal anlatmış:

— İyi uykular Çucu, dedikten sonra derin bir uykuya dalmışlardı. Ailenin en küçük üyesi olan yavru ayı Çucu, uyuşuk gözleriyle tavanı seyrediyordu.

İçinden şarkı söylüyor, baharda canlanacak doğayı hayal ediyordu. Sağa dönüyor, sola dönüyor ama hiçbiri işe yaramıyordu. Uyumak için ne kadar çabalarsa çabalasın bir türlü uyku tutmuyordu.

Çuçu pür dikkat etraftan gelen sesleri dinlemeye başlamıştı. Dışarıdan gelen uğultuyu duyunca, hemen yattığı yerden kalkıp dışarıya baktı.

Şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı. Lapa lapa kar yağıyor, havada uçuşan kar taneleri muhteşem görünüyordu.

Yavru ayı, ormanın nasıl göründüğünü merak ediyor, biraz da kartopu oynamak istiyordu.

İzin almak için birkaç kez:
— Anne... Baba... diye seslendi.

Fakat derin kış uykusundan uyanmak öyle kolay değildi.

Çabucak dönerim diye düşündü. Atkı, bere, bir de kırmızı çizmelerini giyinip ormanın yolunu tuttu. Yol boyunca gördüğü manzara eşsiz güzellikteydi. Bol yapraklı ağaçlar, yerini karlı dallara bırakmış, çim ve çiçeklerin yerini ise parıldayan kar almıştı. Ortalıkta kartopu oynayabileceği kimse yoktu. “Ama olsun! Tek başıma da karın keyfini çıkarabilirim.” diye düşündü.

Önce etrafına bakındı, sonra burnuna düşen kara baktı.

Diliyle yakaladı karı, çok hoşuna gitti.

Doyasıya kaydı, kartopu da oynadı.

Ayak izlerine bakıp başka izler de yaptı.

Oyunlar harikaydı. Kış uykusuna ne gerek vardı... Ne kadar zaman geçtiğini kimse bilmiyordu.

Bu arada anne ayı ve baba ayı Çucu'nun kış uykusuna yatmadığını, dahası mağarada olmadığını fark etmiş, telaşla onu aramaya çıkmışlardı.

Zaten Çuçu hiçbir zaman kış uykusuna yatmak istemezdi.

“Neden kış uykusuna yatmalıyım?” diye sordukça anne ayı ve baba ayı bıkmadan usanmadan anlatırdı.

— Kış aylarında vücut ısıımızı korumak için uyuruz, derdi anne ayı.

— Enerjimizi besinlerden karşılarız, fakat kışın yeterince yiyecek bulamayız, derdi baba ayı.

Fakat Çuçu bir türlü ikna olmaz:

— Lütfen sadece bir kış uyumazsak olmaz mı? Der dururdu.

Anne ayı
ve baba ayı,
Çuçu'yu ormanda
bulabileceklerini
biliyorlardı.

Kayalıklar, patikalar,
ağaçlar her yer karla
kaplansa da ayak izleri
belirgindi.

Baba ayı, biraz ilerideki ayak
izlerini işaret edip:

— Şu izleri görüyor musun tıpkı
Çuçu'nun ayak izlerine benziyor, dedi.

Anne ayı ile birlikte hemen ayak izlerini takip ettiler.

Fakat ayak izlerine yaklařtıkça bu izin bir tilkiye ait olduđunu gördüler.

Tilki, onları göremeyecek kadar uzaktaydı.

Başka ayak izlerini de takip ettiler fakat ya bir geyik ya da bir kurta denk geldiler her seferinde. Yaşadıkları şaşkınlığın etkisiyle etraflarına bakındılar.

Anne ayının işaret ettiği yerde olabilirdi belki. Hafif göbek ve küçük kafası ile tıpkı kardan bir Çuçu duruyordu karşılarında.

Hemen biriken kar kütlesini temizlediler ama Çuçu yerine bir ağaç kütüğü buldular.

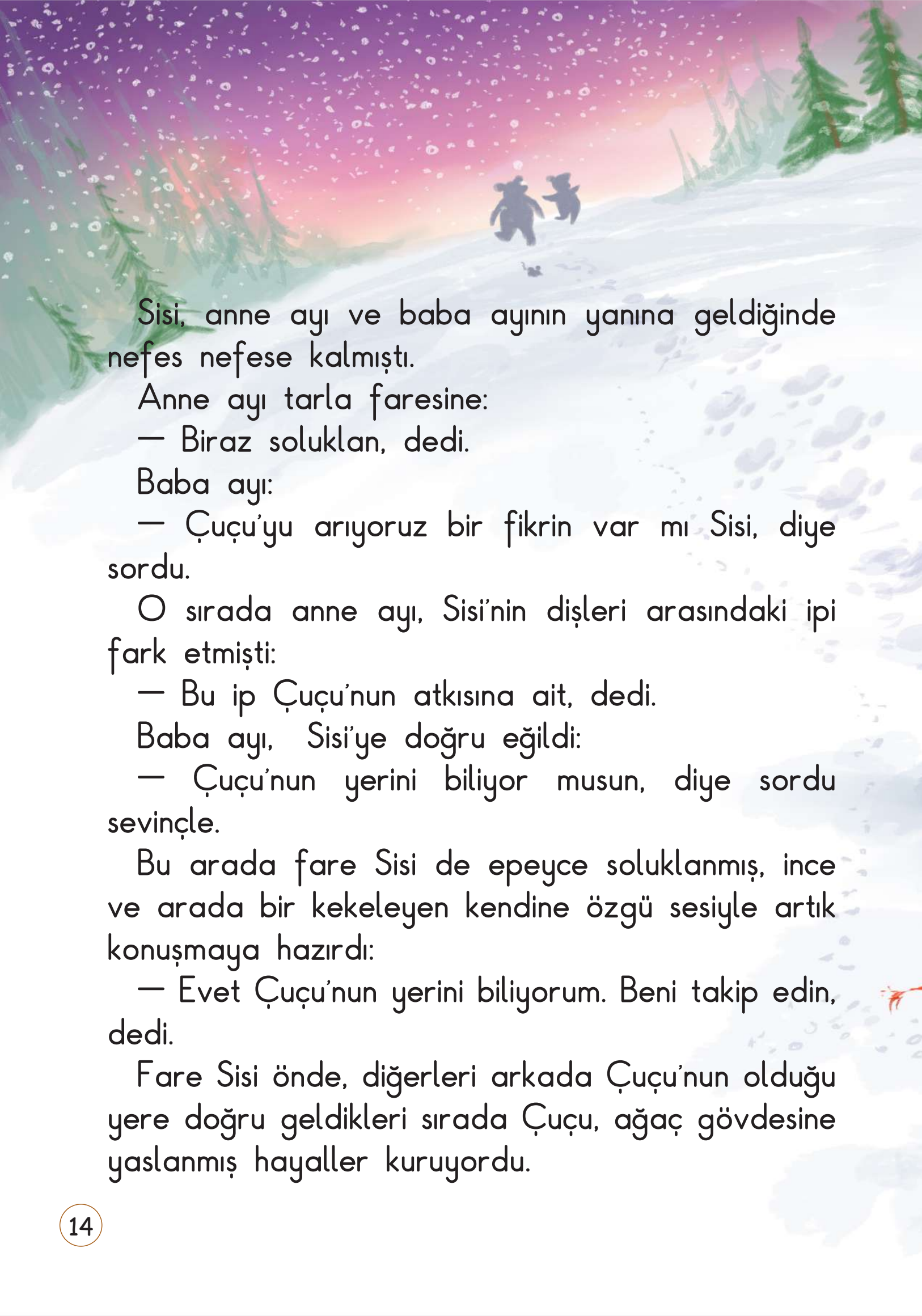
Anne ile baba ayının telaşı daha da artmış, sağa sola, öne arkaya, ileriye geriye bakıp duruyorlardı.

Bu sırada bir tarla faresinin hızlıca onlara doğru geldiğini gördüler.

Tarla faresi Sisi, aslında kış uykusunu çok severdi. Ama çok derin uyumadığı için takırtıları duymuş, konuşmalardan Çuçu'nun kaybolduğunu anlamıştı.

Kemirdiđi atkının da Çuçu'ya ait olduğunu fark etmişti.

Sisi, anne ayı ve baba ayının yanına geldiğinde nefes nefese kalmıştı.

Anne ayı tarla faresine:

— Biraz soluklan, dedi.

Baba ayı:

— Çucu'yu arıyoruz bir fikrin var mı Sisi, diye sordu.

O sırada anne ayı, Sisi'nin dişleri arasındaki ipi fark etmişti:

— Bu ip Çucu'nun atkısına ait, dedi.

Baba ayı, Sisi'ye doğru eğildi:

— Çucu'nun yerini biliyor musun, diye sordu sevinçle.

Bu arada fare Sisi de epeyce soluklanmış, ince ve arada bir kekeleyen kendine özgü sesiyle artık konuşmaya hazırdı:

— Evet Çucu'nun yerini biliyorum. Beni takip edin, dedi.

Fare Sisi önde, diğerleri arkada Çucu'nun olduğu yere doğru geldikleri sırada Çucu, ağaç gövdesine yaslanmış hayaller kuruyordu.

Kar, beyaz yerine kırmızı yağsaydı nasıl görünürdü
acaba, mavi, ya da sapsarı yağsaydı...

Tabak dolusu karın üzerine pekmez dökülse
afiyetle yense...

Ya da güneşle dost olan, hiç erimeyen kardan
heykeller harika olmaz mıydı?

Sesler duyan Çucu tek gözünü açtığında annesi,
babası ve Sisi'nin telaşla ona doğru geldiklerini
gördü.

Anne ve baba ayı yaşadıkları korkunun ardından Çuçu'yu bulmanın sevinciyle rahatlamış ona sınıksı sarılmışlardı.

Baba ayı:

— Bir daha sakın bize haber vermeden inimizden uzaklaşma olur mu, dedi.

Çuçu da ailesine doyasıya sarıldı, biraz da mahcup bir şekilde:

— Özür dilerim sizi telaşlandırmak istemedim, dedi.

Çuçu, harika vakit geçirmişti ama artık kış uykusuna yatma vakti gelmişti.

Ayı ailesi; Sisi ile vedalaşıp inlerine doğru yol alırken, Çuçu esnemeye başlamıştı bile...

Kar taneleri mi?

Onlar süzölerek iniyor ormana, suda eriyip toprakta birikerek...

Yağıyor tüm güzelliğiyle dans ederek...

Yağıyor yeryüzüne gülümseyerek.

